

еднѣжъ Исавъ, кѣту ся върналь отъ ловъ съвсемъ гладень, ненамѣрилъ у тѣхъ ницо за ѣдене, освенъ братово-то си ѣстїе. Той го поискаль отъ Іакова. «Ако ми дадешъ първенство-то си, то и азъ ще ти дамъ ѣстїе-то си» казалъ Іаковъ. Исавъ нѣмало какво да прави. Той рекълъ: Първенство-то нѣка бѣди твое, само ми дай да ся наѣмъ. Іаковъ му далъ ѣстїе-то си. Отъ тогава на насамъ Іаковъ ся считалъ за първенецъ. Нѣ Исаакъ, кѣту почувствова, чи вече не ще живѣй много, побѣрза да благослови първый си сынъ Исавъ. За това той го выка при себя си и каза му: «Сынко! азъ скоро ще умрѣ. Ты иди на ловъ, улови нѣщо си, сготви го добрѣ и ми донеси да ѣмъ; тогава ще тя благословѣ.» Реввека — майка-та слушала сичко това, и щомъ Исавъ утишелъ на ловъ, тя заклала едно агне, отъ мѣсо-то наготвила добро ѣстїе, каквото обычалъ Исаакъ, а съ кожѣ-тѣ обвила рѣцѣ-тѣ и шнѣ-тѣ на Іакова, облѣгла го въ братовы-тѣ му дрѣхы и го пратила да занесе на татка си ѣстїе-то и да иска благословенїе. Татку му Исаакъ ѣлъ отъ ѣстїе-то и благословилъ Іакова, вмѣсто Исавъ. Подирь това ся върналь Исавъ, нѣ кѣту ся научилъ чи, братъ му вече зель благословенїе-то, заплакаль и ся заганилъ да му отмъсти.

3. Іосифъ.

Іаковъ ималъ дванадесять сынове, отъ които най пове-
ече обычалъ Іосифа. Той му правяль хубави пѣстри дрѣхы